

Π.—'Εμοὶ μὲν μῦθος, Φασουλῆ, μῆδεις ἔκτε' ἐξ ὅτου
τὴν στρογγυλὴν δὲν ἤρωτασα τοῦ σκινιδᾶ τοῦ πρώτου,
ἐπεὶ δὲ φροῦδος σύγκλησις Βουλῆς ἀφροσύνη ἐστὶ
γὰρ τοῦτο κρού, μὲν αἶμι, δὲν νοιώθω μῦτε ζῆσται.

Φ.—'Ἦδη κελῶς, βρε Περικλῆ, κί' ἐκτός πολῶν αὐτέωιν
τοῦδ' οὐνεκά σ' ἐξέπεμπον, γελοῖο τῶν γελοίων.

Π.—Τί δ' ἐστὶ, βρε κασίγνητε, κάλησον, δηλοῖς γὰρ τί
καλησίμων ἐπος σοδοκρὸν περὶ τοῦ Μπουνκαρτί.

Φ.—Τὸν Ράλλην μὲν, καθά ρασί, δεινῶς ἐπαπειλήσει
ἂν μὴ τὸ Βουλευτήριον αἰδέσασθαι διαλύσθαι,
ἐκκεκρηγῆσαι δὲ πρὸς σέ καὶ πρὸς με τὸν Ζευξέκην
Βουλὴν σχετιλίαν κί' ἀκριτον
ἔξην αὐτὴν ἀδάαρυτον
ὡς Πολυνεϊκοῦς νέκυν,

κί' ὑπὲρ τῆς διαλύσεως λαλήσει φανερά
πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν οὐρανὸν τοῦ ὀρθαλοῦς ἐπάρας,
κί' ἐσθ' ὅτε, Περικλέτο μου, σηκῶσαι πατερὰ
καὶ καταφράσαι σὺν αὐτοῖς τὰς αὐταδέλους κάρκας.
Ταῦτα κηρύττει τοῖς ἀστοῖς ὁ Θεωδωρὸς ὁ λέων.

Π.—Τί δ', ὦ ταλαίφρον Φασουλῆ, κἀγὼ προσθεῖμαι πλέον;

Φ.—Εἰ ζυμπονήσεις, Περικλῆ, κί' ζυνεργάσει σκύπει.

Π.—Δὲν βλέπει, βρε, τί γίνεται καὶ μεσᾶ ἄτην Εὐρώπῃ;

Φ.—'Ἦ γὰρ νοεῖς ἀμφοῖν χειρῶν γκατὰ κικακρημάξαι
κί' ὅλους κατακρημάξαι.

Π.—Τί με προτάπεις, σγέτλιε καὶ τέρας κί' ὀλετήρ;

Φ.—Φρόνησον, ὦ κασίγνητε, πῶς ὁ κλεινὸς πατήρ
αὐτός αὐτόγευρ ἔγινε με τὴν αὐτοχειρὰ
καὶ βλέπει πῶς τὴν ἔπαθε καὶ βρεμαται βαρεσιά.
'Ἐπειτα Ράλλης ὁ ξανθὸς διπλοῦν κακὸν ἐπέστη,
μῆτε τὸ Βουλευτήριον διέλυσε τοῦτέστι,
κί' ἀνέβαλε τὸν θάνατον καὶ τὸν μοιραῖον μῦρον
πρὸς δυστυχίαν τοῦ παπποῦ κί' ἡμῶν τῶν ταλαιπόρων.

Τρίτον δ' ὁ Κόντες, τ' ὄγκω μου, μετὰ τῆς συντροφίης
τὰ τ' ὄντα τὰ τ' ἐσόμενα σὺν κάπως σκοδρα τὰδε,
πολλάς δὲ κατεργάσαστο τὰς μηχανοραφίης
ἄμω τῶ πρῶν ἀδελφῶ, τὸ δύο σκινιδᾶδε,
σιλιάν δὲ πρὸς τὸν ξανθὸν ἐξέτεινε τὴν χειρὰ,
ἔμεινε δ' αὐ' ὁ Θεωδωρὸς ὡς εἶδος ζωντοχῆρας,
κί' ἔωρακε τὸν Σακροπινὰ συμπάρεδρον τῶ Ράλλῃ,
'ὄση βρούσι ποῦπινε νερό τωρὰ καὶ πίνουν ἄλλοι.

Δι' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, μὲ κί' ἄλλα τῶν δ' ἀγγίονα
συμβολήσω πρόθυμος τὸν μέγαν Κορδόνικωκ,
ὄντα ἡμνοῦσι μαλλικρῶς ἀκταὶ κυματοπλήγες,
σὺ δὲ, καθὼ ζωντοβόλον, καθῶ καὶ χάρετ μίγισαι.

'Ἄλλ' ἐσθ' ὅποια σοι δοκεῖ, ρητορικῆ γαλιάνδρα,
τοῦτον δ' ἐγὼ τὸν ἄνδρα
καλέσω προϊστάμενον τῆς μετ' ὀλίγων πάλαι
σὺν ζύλοις καὶ ροπαλοῖς.

Καὶ τοῖς θεσμοῖς προσκειμένους καὶ πανουργήσας δεικ,
διαβόλου στοκοφίσι,
γενήσομαι μετὰ πολλῶν εἰς ἐκλόγων συμπόσις
τάβλ' ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Τοῦτο τῷ γέρω κείσομαι, σὺ δ' ἀτιμάσας ἔχε
τὰ τῶν θεσμῶν μας ἐντιμα, κί' ἀπάνω κάτω τρέχε.

Π.—'Εγὼ μὲν ταῦτα παντελοῖς οὐκ ἀτιμα ποιούμαι,
ζῶν τοῖς θεσμοῖς δ' ἐγειρομαι, καθεῦθα καὶ κοιμοῦμαι,
πλὴν φεὶ! ἀμύχανος τὸ ὄφην ζῶν καθρονίσις ἔφην.

Φ.—'Ὀμοί! δὲν εἶναι προκοπὴ μὲ σέκν τὸν κενεφῆν.

Ράλλει μὲ τόνον σοδαρόν τῆς Ἀναγόνης τὸν χορόν.

'Ἀκτις ἡλίου, κάλλιστον χρυσοῦς ἡμέρα βλέμμα,
ρῶτιζε τὸν Θεωδωρον, ποῦ κηρτερεὶ τὸ Στέμμα
νῆλθῃ μὲς' ἀπ' τῆ Βιέννη
νὰ δ' ὄσουε τί θὰ γένει.

'Ὀξὲς κλάζων Θεωδωρῆ, κατὰ τοῦ Ράλλῃ πέφτει,
γὰρ τὴν διάλυσι μίλουσιν,
κί' οἱ Βουλευτάδες πηλαλοῦν
σὺν νὰ τοὺς βάζαν νεφτί.

Λευκῆς χιῶνος πέπερζιν ὁ γέρον στεγαχῶς
λέει τοῦ καθενός
πῶς ἐκλογαῖς θὰ γίνουσι τὸ τέλος τοῦ Γεννάρη
καὶ παγανά τὴν Ροῦμηλ καὶ τὸν Μωρηθ θὰ πάρη.

Καὶ στὰς ὑπὲρ μελᾶθρων ἀνοίγει γὰρ τὸ κόμμα
ἐπατάπυλον τὸ στόμα,
κί' ἐπαπειλεῖ ζῶν ροιθῶ ραβδίων τοῖς ἐν τέλει,
τὸν Κόντε τὸν ἀμακκί,
διπλάς δὲ τείνει γλώσσας, κί' ἡ πρώτη στάζει μέλι
κί' ἡ δευτέρα φαρυμάκι.

'Ὁ Ζεὺς ὁ Θεωδωρῆς μὲ τῶν θεσμῶν τὰς γνώσεις
μισεῖ κί' ὑπερβαίνει κήμπος Ραλλεῖου γλώσσας,
καὶ τοῦτον ἐσιθῶν
τὰ μάλ' ἀναρπυθῶν
προπέτην, ὑπερόπτην,
καὶ τῆς Κορδόνικας σκόπτειν,
ἐβάλλθηκε σ'τ' ἀλλήθεια τὴν πίστι νὰ καλλᾶξῃ,
ὁ Μήτσος δ' αὐ' πειράται τὸν γέρο νὰ καλλᾶξῃ,
πυρφόρος δὲ σιγῆ,
πλὴν αἰφνης θυμωθεῖς
ἀπλῶνει παρευθὺς
ζωνάρι γὰρ κυγαῖ.

Π.—Πολλά τῶνόντι τὰ δεινῶ, κούδεν καθῶς τὸν Ράλλῃ,
οὔτος καὶ πόντου πολιοῦ ψαρεῦσι τὸ κοράλι,
καὶ τὸν κοματῶν ἐπλήξῃ μεγάλους Βεσοδόκας,
σ' ἕνα παποῦσι δ' ἔβραλε ζῆνον Ἐλέγγων πόδας.

Ὀῦτος ἐδίωξε φυλάς παντοδαπῶν θηρίων
λαμαρῶν τε κί' ἀγρίων,
οὔτος ἐνέκλεισε αὐτάς εἰς τὸν κλυθμῶν τοὺς κήπους,
οὔτος πολλῶν Παιουσιῶν παρῶζουε γολῆν,
κρατῶν τοὺς λακτιχέμεκας τῆς Κορδόνικας ἵππους
μὲ τεσσαρακονθήμερον Βουλῆς ἀνεβολῆν.

Ὀῦτος μὲ τρόπον θεμικστὸν
τὸν Κορδονὲν μαλάσσει.

Πολύγλωσσον θηρίον,
τρόμος Βουλευτηρίων.

κι' εἰς ἀπεργίας θερμοκαστῶν
ταίριες ἀπκλάσσει.

Οὗτος ὄργας ἀπέμυθε και' ἴ' ὄλους εἶναι μέλι
κι' ἀπέφυγε τὰ δύσομβρα τοῦ Κορδονίδη βέλη,
διόπερ και' γεραίρεται,
και' πρὸς τὸν Κόντε φέρεται,
τὸ φρόρε τῆς Κερκύρας,
και' κρύφα πλέκει σὺν αὐτῷ
τῷ Σκαρπινῷ τῷ ζηλευτῷ
δικτυοκλώστους σπειράς.

Πρὸ τούτου σήμερον σιγῆ κι' ὁ Θεοδωρῆς ὁ Πάπας,
οὗτος και' πρὶν και' κατ' αὐτάς
ἔφη πρὸς Ξένους Πρεσβευτάς
πῶς δὲν θ' ἀφήρη Βούλγαροι νά μας πατοῦν τὰς κάπας.

Ὁ Ράλλης ὁ Βενιαμίν,
πρὸς ὃν παιῶν προσήκει,
παρομοιάζει μ' ἕνα μὲν,
τούτῳσι μὲ ποτιτίκι.

Ἐν μὲν εἰσέλθ' εἰς τὸν κλωθὸν τὸ δόξαρον τὸν πᾶνει
τοῦ Σκαρπινῷ τοῦ πᾶνι,
ἐν δ' ἔξω μείνη τοῦ κλωθῷ τὸν περιμέν' ἡ γάτα,
ὁ Θεοδωράκης δηλαδὴ μαζὶ μὲ τὰ φουσατά.

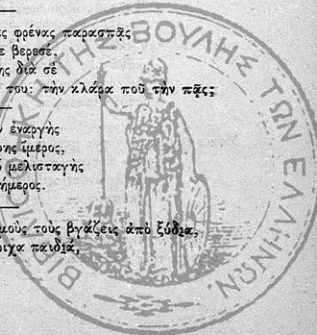
Πρὸς τοῦτον σπεύδομεν κι' ἡμεῖς, και' μὲ τὰ φασκᾶμεν
ὄρωμεν τὴν δεκάραν,
και' πάντες σὺν αὐτῷ φασκᾶμεν
πρὸς πᾶσαν ξένην κάραν
περιφραδῶς κι' ὀρθὰ κορτὰ
πὸς θὰ τῆς φᾶμε τὰ λεφτά.

Φ.— Ἐρωεῖς Ἀρχὸς ἀνίκατε και' τοῦ φωρο-Κουβέρνου,
ὅς πίπτειε ἀπροσμάχητος ἐντὸς ἐκάστου στέρνου,
ὅς γίνεσαι κακὸς μετὰ
κι' ἡμέραν νύκτα κραϊκαλῆς
κι' αἰτίποτε βακχεύεις,
κι' ἐν περιαικίς νεανικίς
κι' ἐν φαβορίταις μαλκακίς
γερότων ἐνουχηύεις.

Σὺ και' δικιῶν πολιτῶν τὰς φρένας παρασπᾶς
κι' ὄλοι μιλῶνε βερασά,
κι' ὁ Κορδονίδης δια σέ
κραυγάζει πρὸς τὸν Μήτσου σου: τὴν κλάρα που τὴν πᾶς;

Νικᾶ βλεφάρων ἐναργῆς
εὐλέκτρον νύμφης ἡμέρος,
κι' ὁ πρὸς κι' ὁ μελισταγῆς
πρὸς ἕλλησ ἀνήμερος.

Σὺ και' τοῦ κράτους τοῦς θεομοῦς τοῦς ἐνᾶζειε ἀπὸ ξόδια,
κι' ἀνδρίζεις ἀτρογα παδιᾶ,

καὶ 'στού χεμῶνος τὴν καρδίᾳ
θερμαίνεις γέροντας λευκοὺς κ' ἀρχίζου τὰ ταξείδια.

Σὺ τόσους σφύρες ἐραστάς
καὶ μαινόμεναι φρονήρεις,
οὐ καὶ σανίδα σεβαστάς
κ' ἄθροια ἐξεγείρεις.

Γὰρ σένα ρήτορες ὠχρῶ
λυσοῦν μὲ τὴν πατρίδα,
καὶ τρέχουν ἄλλοι 'στού κεχρῶ
μὲ μάττα σὺν γαρίδα.

Ἐσὺ κ' ἀπὸ παράθρα κ' ἀπὸ ὕψλους ἐξώστας
προβαίνεις μὲ τοὺς ρήτορας καὶ μὲ τοὺς λαοσώστας,
καὶ συναρπάξεις φλογοφόρα,
κυλίξου καὶ χορεύου,
οὐ φαίνεται καὶ μαλλιστρῶν,
ἀλλὰ καὶ καθχερῶν.

Δεινὸν τὸ κατὸν ὄμμα σου,
πολύγλωσσον τὸ στόμα σου,
ἀλλὰ πολλὴ κ' ἡ βροῦμα σου.

Π.—Σὲ κ' ὁ Ζαχίας ὁ μουγγῶς, ὁ πρῶτος εἰς σιγὴν,
οὐ δύναται φρονεῖν.

Κάκεινος τῆς ἐρατεινῆς ὀρέγεται παστάδος,
καὶ μόλις ἀπ' τὸ Μαδουρὶ μᾶς ἦλθε τῆς Λευκάδος
τοῦ κάπνισσ' ἑστὴν Αἰγίνα νὰ πᾶν νὰ φερέψῃ
κ' ἔκει νὰ χουζουρέψῃ.

Ἐσὺ καὶ τὸν μουστακαλὴν
τοξεύεις μὲ θυμὸν πολὺν,
καὶ τῆς Αἰγίνης κοπανᾷ θαλάσσιον ἄερα,
κ' οὔτε καρρὶ τοῦ καίγεται
δ' ἔστι τὴν ἄερα λέγεται
καὶ γίνετ' ἔδω πέρα.

Σὺ 'στὸν σβέρκο τοῦ καθίζεις,
οὐ καὶ τοῦτον ἐβριθεῖς,
κ' ἀριεῖρας χρωπὸς
τάδε λέγων οὕτω πῶς.

"Ἦμου εἰς τὸ Μαδουρὶ
κ' ἔξω, φίλοι κρατεροί,
βίον ἤμερον κ' ὀκνόν,
κ' ὑπὸ φύλλωμα πυκνὸν
θαλαρῆς κουκουναρίας
μακρὰν ἔλις τῆς καρέας
ἐμελέτων καθ' ἐκάστην μὲ τί τῶπιον νὰ φερέψω
κάθε τῆς Λευκάδος φάρι,
κ' ἔσπετομένη πῶς νὰ θρέψω
τοὺς πιστοὺς μὲ κουκουναρί.

Μόνος μευ μακρὰν τῆς τύρβης κ' ἀπὸ κόπους ἐπαχθεῖς
δὲν ἀντικρῶζα τὸν θεῖον,
κ' ἀφανότερος ἰχθύων
ἐπεσκόπου τοὺς ἰχθύς.

Μετ' ἐμοῦ συνεκινῶναι σιγηλῶ, πρεῖτα πλάσι,
κ' ἔβρεχα τοὺς μύστακάς μου μὲ τὴν ἄλμην τῆς θαλάσσης.

Φ.— Ἐτῆς Λευκάδος ποτὲ τὸ μοιραῖον
ἀκρωτήριον ἕνας ψυχρᾶς
καρτερῆς τῶν πέρις ὄρεον
ἀποκορήμων κ' ἀδένδρου σειράς.

Σιγηλὸς πρὸς τὴν θάλασσαν κύπτει,
καὶ τὰ γρηγορῶν του μέσα τῆς ῥίπτει
μήπως πᾶσα καμμιὰ σιναγορίδα
καὶ τὴν στείλῃ 'στὴν φίλην μερίδα.

Οὗτος τῶρα καὶ τόσον καιρὸν
μήτε γλώσσαν λαλεῖ μαλλιστρῶν,
μήτε γλώσσαν λαλεῖ καθχερῶν,
κ' ἄλλοι χάσκουσι μ' αὐτὸν τὸν ψαρῶν.

Οὗτος γλώσσαν δὲν ἔχει καμμιάν
'στὸν γλωσσὸν τὴν φρικτὴν τρικυμῶν,
κ' ὅπως πάντα καὶ νῦν σιγανὸς
γκωσσοκλάστῃ δὲν βγάζει δεινός.

Καὶ θαυμάζ' ἡ κατάπληκτος χώρα
πῶς μὲ μόνῃ τὴν θεῖαν σιγὴν
ἐκυβέρνησε δις ἕως τῶρα
τὸν Ρωμηῶν τὴν πολὺγλωσσον γῆν.

Τὸν κοιμίζουσι παράφρονες οἰστοί,
ποῦ ζυποῦν τὸν γλωσσῶν μαχητάς,
πλὴν ἐξαίφνης κυττάζει 'στ' ἀρχίστρι
τακνωμένους δὲ τρεῖς Βουλευτάς.

Χαῖρε χεῖρε τοῦ λέν κ' ἔλελυθ',
σιγηλὴ Βουλευτῶν ἄλιεθ',
καὶ ροφῶν ἐπιστήμων ψυχρᾶ
σὲ Λευκάδος κ' Αἰγίνης νερά.

'Ἄλλὰ νῦν Βασιλεὺς ἐπιστρέφει
καὶ πυκνὰ διακλύονται νερῆ.
Παραχάσκουσι καὶ τοῦτοι κ' ἔκεινοι,
μὰ κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἄριζην χείρω,
κ' ἔρωτῶ, Περικλῆ, τί θὰ γίνῃ
μὲ τῆς δόλιας Κορδῶνος τὸν γέρο.

Π.— Παῦσε πλέον καὶ στρώσε τὴν ῥάχην
γὰρ νὰ φῆς ὅπως πάντα ὑπερντάχι.

Κοινωνιά, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαραις ἐξήντα, μαγειρικὴν ἄρτιαν,
εἰς τοῦ Κρατισκάκη τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξάσιον τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ἕλα,
λάμπει τὸ κάθε σκευὸς κ' ἡ κάθε κατασάρα,
κ' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουεγῶς κ' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ῥεκτης Χρῆστος.

Δέλτα Καλογεροπούλου θεατρικὰ Φωτοσκιάσεις,
ὅπου θέλεις καὶ δὲν θέλεις δις καὶ τρίς θὰ τῆς διαβάσῃς.

Ζιζάνια κ' Ἀγκάθια, τοῦτέστι διηγήματα
Γιῶτα Δημητροπούλου, καὶ διαλεκτὰ ποιήματα.